

Sygn. akt VI P 239/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

Protokolant starszy protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. (...) w W.

przeciwko S. M.

o zapłatę

1. zasądza od S. M. na rzecz (...) w W. kwotę 10.034,88 zł (dziesięć tysięcy trzydzieści cztery złote osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

- 2.034,88 zł od dnia 10 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

- 8.000 zł od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od S. M. na rzecz (...) w W. kwotę 3.150 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty;

3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10.034,88 zł (dziesięć tysięcy trzydzieści cztery złote osiemdziesiąt osiem groszy).

Sygn. akt VI P 239/20

UZASADNIENIE

Pozwem z daty 16 marca 2020 roku powódka (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego S. M. kwoty 10.034,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi dla kwot: 2034,88 zł od dnia 10 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz 8000 zł od 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że powódka udzieliła pozwanemu dwóch pożyczek z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, które stały się natychmiast wymagalne wobec niespłacenia przez pozwanego w terminie ostatnich dwóch rat kalendarzowych.

(pozew – k. 1-3)

Sąd wydał w dniu 26 maja 2020 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Np 55/20.

(nakaz zapłaty – k. 108)

Pozwany S. M. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym stwierdził, że uznaje powództwo o zapłatę łącznej kwoty 10.034,88 zł, jednocześnie wnosząc o rozłożenie żądanej kwoty 10.034,88 zł na 20 rat po 500 zł płatnych, co miesiąc, z czego ostatnia rata powiększona o 34,88 zł oraz odstąpienie od obciążania go kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że nie kwestionuje roszczenia powódki, ale nie jest w stanie zapłacić jednorazowo zasądzonej nakazem zapłaty kwoty, ponieważ pozostaje bez pracy, utrzymuje się tylko z renty, posiada liczne zobowiązania finansowe w postaci spłat kredytów, czynszu najmu mieszkania, rachunków, utrzymana samochodu, opieki medycznej oraz kosztów wyżywienia. Ponadto nie jest w stanie znaleźć pracy z powodu trudnej sytuacji na rynku pracy wywołanej epidemią COVID-19. W zakresie żądania odstąpienia od obciążania go kosztami procesu również wskazał na swoją trudną sytuację materialną oraz, że dążył do spłaty zobowiązań, ponieważ jeszcze przed wytoczeniem powództwa regulował zobowiązanie.

(sprzeciw – k. 113-116)

Sąd ustalił, co następuje:

(...) w W. udzieliła pozwanemu S. M. dwóch pożyczek na cele mieszkaniowe na podstawie umów z dnia 12 sierpnia 2016 roku oraz z dnia 9 sierpnia 2018 roku.

Pożyczka z dnia 12 sierpnia 2016 roku stawała się natychmiast wymagalna i podlegała zwrotowi w całość, gdy pozwany opóźniał się z płatnościami rat za co najmniej 2 miesiące kalendarzowe. Ostatnia wpłata pozwanego nastąpiła 2 czerwca 2019 roku, kolejne raty powinny być zapłacone powódce w lipcu i sierpniu, co nie nastąpiło. Wobec czego pozwany w terminie 7 dni powinien zwrócić pozostałą kwotę 6.048 zł – najpóźniej do 7 września 2019 roku, co też nie nastąpiło.

Pożyczka z dnia 9 sierpnia 2018 roku stawała się natychmiast wymagalna i podlegała zwrotowi w całości, gdy pozwany opóźniał się z płatnościami rat za co najmniej 2 miesiące kalendarzowe. Pozwany nie spłacił ani jednej raty tej pożyczki. Całość pożyczki opiewała na 8.000 zł i stała się wymagalna 11 grudnia 2018 roku, wobec braku spłaty rat za październik i listopad 2018 roku.

W dniu 9 stycznia 2020 roku na rachunek powódki wpłynął przelew od pozwanego na kwotę 4.155,79 zł, co zostało rozsięgowane w sposób następujący: na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie od 8 września 2019 roku do 9 stycznia 2020 roku liczonych od kwoty 6.048 zł, czyli 142,67 zł, a pozostała część 4.013,12 zł na poczet należności głównej pożyczki z 12 sierpnia 2016 roku. Wobec czego do zapłaty pozostało z tej pożyczki 2.034,88 zł.

Pozwany, mimo wezwania powódki, nie spłacił pożyczek w całości, ani do dnia wytoczenia powództwa, ani do dnia zamknięcia rozprawy.

(okoliczności niesporne, a nadto umowa pożyczki z dnia 12 sierpnia 2016 r. – k.11-12; umowa pożyczki z dnia 9 sierpnia 2018 r. – k. 35-36)

Pozwany był pracownikiem powodowej spółki od 1 czerwca 2004 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku i w tym okresie wykonywał obowiązki pracownika administracyjnego oraz kierowcy, pracując w wymiarze pełnego etatu.

(okoliczności niesporne, a nadto świadectwo pracy – k. 100-100v)

Pozwany od 1 marca 2020 roku pobiera zwaloryzowaną emeryturę w wojskowej w kwocie 2.679,63 zł.

(decyzja – k. 117)

Pozwany zawarł z podmiotami finansowymi kilka umów kredytowych. W dniu 28 listopada 2018 roku zawarł z P. (...) umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 197.721,58 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty rat pożyczki co miesiąc w kwotach z oprocentowaniem zmiennym – 2.952,02 zł, a okres kredytowania wynosił 96 miesięcy.

Zawarł również dwie umowy kredytów gotówkowych z P. S. – w dniu 26 kwietnia 2018 roku na kwotę 23.900 zł na cele konsumpcyjne oraz w dniu 17 sierpnia 2017 roku na kwotę 50.000 zł na cele konsumpcyjne. Obie do spłaty miały po 120 rat, a wysokość każdej raty wynosiła odpowiednio 295,96 zł, 619,82 zł.

(umowa pożyczki z (...) S.A. wraz harmonogramem spłat – k. 118-125; umowy kredytu gotówkowego z P. S. wraz z harmonogramem spłat – k. 126-141)

Na rachunek bankowy powoda wpływa emerytura wojskowa w kwocie 2.679,63 zł.

(wyciąg z rachunku bankowego – k. 142-142v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. Zeznania pozwanego S. M. odnośnie twierdzenia, że jego sytuacja finansowa jest ciężka, były lakoniczne i nie dostarczyły Sądowi okoliczności ponad te, które ustalono na podstawie dowodów z dokumentów.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwany uznał powództwo w całości. Przyznał, że zawarł dwie umowy pożyczek z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych z powodową spółką. Potwierdził również, że nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań w całości. Przyznał jednocześnie, że zlega ze spłatą łącznie kwoty 10.034,88 zł. Nie kwestionował również terminów wymagalności poszczególnych kwot wskazanych przez powodową spółkę, potwierdzając, że pozostaje w zwłoce ze spłatą.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się fakty podnoszone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

Oświadczenie pozwanego może być złożone na rozprawie, którego treść stanowić będzie element protokołu rozprawy (art. 158 § 1 k.p.c.), bądź też dokonane poza rozprawą w piśmie procesowym skierowanym do sądu (art. 126 k.p.c.). Przedmiotem uznania pozwanego może być dochodzone przez powoda roszczenie w całości lub w określonej części. Uznanie powództwa powinno być - jak każda czynność procesowa - wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu. Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Poza tym wyrokowi takiemu sąd z urzędu nada rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanego w całości w zakresie takim jaki wносиła powodowa spółka jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powódkę oraz oświadczenie pozwanego co do uznania powództwa, Sąd uwzględnił je w całości o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Pozwany wniósł o rozłożenie kwoty 10.034,88 zł na 20 rat po 500 zł płatnych, co miesiąc, z czego ostatnia rata powiększona o 34,88 zł oraz o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny, spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13). Przepis określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela, odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13). Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzonych w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku, w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13). Uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - V Wydział Cywilny z dnia 2 sierpnia 2018 r. V ACa 1387/17 Legalis Numer 1822144). Zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. zawsze powinno być ekonomicznie odczuwalne dla wierzyciela (wyrok SA Białystok z dnia 23-02-2018 I ACa 859/17).

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt tej sprawy Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonych na rzecz powodowej spółki świadczenia na raty w takim zakresie, jakim żądał pozwany. W tym zakresie Sąd miał na względzie fakt, że powódka przy zawieraniu umów przedstawiła powodowi jasne i czytelne reguły, jakimi miał spłacać swoje zobowiązania. Pozwany co prawda podnosił, że nie unikał spłaty zadłużenia ponieważ już po postawieniu w stan natychmiastowej wymagalności obu pożyczek wpłacił do powodowej spółki kwotę 4155,79 zł celem spłaty zobowiązań. Jednak po tej wpłacie w styczniu 2020 roku nie dokonywał żadnych, nawet niewielkich wpłat na rzecz powódki, celem regulowania zobowiązań. Stawia to w wątpliwość, czy pozwany będzie dysponował środkami pieniężnymi na regulację swoich zobowiązań. Rozłożenie na raty jak wskazywano wyżej nie może doprowadzać do postawienia wierzyciela w takiej sytuacji, że nie będzie mógł wyegzekwować od dłużnika danego obowiązku w całości w związku z zawartą umową. Pozwany podnosił, że ma trudności w znalezieniu pracy, utrzymuje się tylko z emerytury i posiada liczne zobowiązania finansowe, w tym spłaca raty kredytów i pożyczek. Sytuacja życiowa i finansowa pozwanego oraz brak podejmowania przez niego pracy mogą znacząco utrudnić wyegzekwowanie ewentualnie rozłożonego na raty świadczenia zasądzonych w wyroku. Ilość zobowiązań, jakie pozwany posiada przy ww. dochodzie nie pozwala, aby stwierdzić, że wierzyciel może być pewny, że otrzyma od pozwanego należne mu świadczenia

zasądzone od niego wyrokiem. Tymczasem – zgodnie z ww. orzecnictwem, które Sąd w niniejszej sprawie podziela – rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jest racjonalne tylko wtedy, gdy dłużnik wykaze, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku, w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela.

Sąd ponadto miał na względzie, że pozwany ma liczne zobowiązania finansowe z tytułu pożyczki wb.. oraz dwóch kredytów gotówkowych na cele konsumpcyjne wP. S.. Trzeba przy tym wskazać, że łączna spłata tych zobowiązań wynosi 3867,80 zł miesięczne, jako łączna rata celem spłaty. W ocenie Sądu to celowe i świadome działania pozwanego, który zaciągał kolejne zobowiązania, doprowadziły do takiej sytuacji, w której jego miesięczny dochód z emerytury jest niższy niż zobowiązania, które co miesiąc winien spłacać. Pozwany postępując racjonalnie, gospodarując swoim domowym budżetem oraz zaciągając zobowiązania, powinien ważyć, czy będzie je w stanie spłacać w całości. Podobnie było z zobowiązaniami zaciągniętymi od powódki. Rozłożenie na raty nie może doprowadzić do tego, że wierzyciel, czyli w tym przypadku powodowa spółka, będzie oczekiwał na spłatę swojego zobowiązania, a w konsekwencji nawet może narazić się na ewentualną nieskuteczność przyszłej egzekucji. Ilość zobowiązań pozwanego i dochód w porównaniu do nich może dawać podstawy do przyjęcia, że stan niemożności regulowania zobowiązań może się pogłębiać i skutkować niemożnością wyegzekwowania świadczenia zasądzzonego wyrokiem.

Nie uwzględniając wniosku pozwanego Sąd miał również na uwadze to, że pozwany wiedział, jakie umowy podpisuje oraz, że po postawieniu w stan natychmiastowej wykonalności będzie musiał je spłacić na wezwanie powodowej spółki. Na to się zgodził, a strony nie ustaliły, że po tym jak pozwany przestanie spłacać będzie mógł dalej spłacać raty takie jak strony ustala. Ponadto pozwany nie wykazał złego stanu zdrowia, chorób, które uniemożliwiłyby mu podjęcie dodatkowego zatrudnienia, co dałoby mu dodatkowy dochód, obok otrzymywanej emerytury. Pozwany powinien też, znając swoją sytuację materialną, podejmować aktywnie poszukiwania pracy celem poprawy swojego stanu majątkowego.

Należy też podkreślić, że w dosyć krótkim okresie czasu pozwany otrzymał bardzo duże pieniądze z pięciu w sumie pożyczek i kredytów. W ciągu okresu dwóch lat i to niedawno, dostał kilkaset tysięcy złotych z tytułu zawartej w dniu 28 listopada 2018 roku z P.. umowy pożyczki na kwotę 197.721,58 zł, umowy kredytów gotówkowych z (...). – w dniu 26 kwietnia 2018 roku na kwotę 23.900 zł na cele konsumpcyjne oraz w dniu 17 sierpnia 2017 roku na kwotę 50.000 zł na cele konsumpcyjne. Z (...) w W. otrzymał dwie pożyczki na cele mieszkaniowe na podstawie umów z dnia 12 sierpnia 2016 roku w kwocie 20.000 zł oraz z dnia 9 sierpnia 2018 roku w kwocie 8.000 zł. Pozwany nie złożył dowodów na rozdysponowanie tych kilkuset tysięcy złotych. Pozwany nie wskazał także dlaczego dobro w postaci regulaminowej spłaty rat kredytów zaciągniętych w bankach, ma przewyższać dobro byłego zakładu pracy w postaci późniejszej i niepełnej pod względem wysokości odsetek spłaty pożyczek. Pozwany może przecież równocześnie spłacać kredyty i pożyczki, w odpowiedniej wysokości, na rzecz wszystkich podmiotów: banków i byłego zakładu pracy. Pozwany nie udowodnił, że były zakład pracy może w swoisty sposób poczekać na zwrot swojej wierzytelności – w przeciwieństwie do banków. Należy także wnioskować – na podstawie faktu udzielania przez profesjonalne podmioty kolejnych kredytów – że sytuacja finansowa pozwanego nie była źle przez te banki oceniana.

Poprzez rozłożenie na raty nie można czynić pozwanemu dobra za to, że w konsekwencji nie wywiązywał się ze zobowiązań wobec powódki. Skoro pozwany godził się na to, że będzie musiał spłacać zobowiązania, a ich nie spłacanie pociągnie za sobą konieczność spłaty całości jednorazowo to nie można czynić tej stronie pomocy w tym zakresie, że świadczenia zasądzone wyrokiem będą rozłożone na raty. Byłoby to zbyt dalekie ingerowanie w stosunek prawny, jaki został zawarty pomiędzy stronami i do którego kształtu strony były zgodne. Mając na względzie powyższe Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd zasądził koszty procesu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. uznając, że powódka wygrała w całości. Na kwotę kosztów składa się kwota 750 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 2.400 zł obliczona na podstawie § 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. W tym zakresie Sąd miał na względzie, że pozwany nie kwestionował należności w żadnym zakresie jak była zasądzona

w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym, nie wnosił o oddalenie powództwa wobec czego adekwatne jest zasądzenie kwoty z tegoż przepisu.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pozwanego o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Zastosowanie art. 102 KPC powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, Legalis). Sąd Najwyższy przyjął, że przepis art. 102 KPC wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Artykuł 102 KPC znajduje zastosowanie w wypadkach szczególnie uzasadnionych, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 KPC mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy. Nagła, trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, wynikająca przykładowo z tragedii życiowych, pożaru, zgonu jedyne go żywiciela, należy do okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 KPC. Dokonując tej oceny, sąd orzekający powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania, że jest ona wadliwa (post. SN z 22.2.2011 r., II PZ 1/11, Legalis). Przenosząc powyższe na grunt tej sprawy pozwany nie wykazał, że jego sytuacja zdrowotna, majątkowa, rodzinna, osobista są trudne. W toku rozprawy ograniczył się do przedstawienia tylko ogólnego stanu zaciągnięcia kolejnych pożyczek i kredytów, że ma kłopoty finansowe, ale nie wyszczególnił, jakie wydatki ponosi, wydatków tych nie udokumentował, nie podnosił okoliczności złego stanu zdrowia czy braku możliwości zarobkowania. Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany otrzymuje emeryturę i w tym zakresie może czynić oszczędności na spłatę kosztów. Należy podkreślić, że prywatne zobowiązania pozwanego nie mogą wyprzedzać kosztów procesu, a instytucja z art. 102 k.p.c. jest tylko dla szczególnych przypadków, którego w tej sprawie w ocenie Sądu nie ma.

W ocenie Sądu zwrot kosztów należy się powódce, gdyż pozwany dał podstawy do wytoczenia sprawy. Zgodnie bowiem z ustalonym stanem faktycznym, ani do dnia złożenia pozwu, ani nawet do dnia wyrokowania, pozwany nie spłacił dwóch pożyczek na cele mieszkaniowe na podstawie umów z dnia 12 sierpnia 2016 roku oraz z dnia 9 sierpnia 2018 roku. Nie spłacił także tych zobowiązań w całości po stosownym wezwaniu go przez spółkę do ich zapłaty; nie wskazał także w jakim terminie mógłby to zrobić. Brak jest podstaw do oczekiwania względem tej spółki, że winna wstrzymać się z dalszym wytoczeniem powództwa, z uwagi na możliwość doprowadzenia do przedawnienia.

Sąd z urzędu nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w zakresie uznanej należności w kwocie 10.034,88 zł.